

Nagy János hegedűművész

(szül. 1907. március 9. Szabadka – 1922. december 4. Budapest)

Waldbauer Imre „A magyar hegedűművészet és hegedűpedagógia fénykora” című munkájában írja: „Fájó veszteséget szenvedett a magyar hegedűsök népes tábora három, még gyermekkorában elhunyt nagy reménységű képviselőjének letűnésével. Pártos Pista, Ipolyi László és Nagy János a zeneművészet olyan ígéretei voltak, amelynek csak nagyritkán mutatkoznak a zenetörténet folyamán.”

A Szabadkán élő Pekár Tibor Szabadka zenei múltját kutatja. Korábban a Jugoszláv Néphadsereg Művészegyüttesének volt első hegedűse, majd a szabadkai zeneiskola hegedűtanára. A fiatalon elhunyt, Nagy János hegedűművészről szóló tanulmánya a „Bácsországi” 79. számában (2017/1) jelent meg, „A szabadkai csodahegedűs” címmel. Értékes forrásjegyzékkel kiegészített írásának, és korabeli újságcikkeket, visszaemlékezéseket tartalmazó összeállításának segítségével most olvasóink is megismerhetik ennek a mindenki által csodált, ifjú hegedűsnek a történetét, akiről később oly gyakran mesélt tanítványainak Rados Dezső. Papp Viktor, aki még találkozott vele, „Arcképek a magyar zenevilágból” (1925) című könyvében a következőket írta róla:

„Apja szegény pékmester, anyja négy polgárit végzett polgárleány. Mindkettejük családja ős-szabadkai. Az apa rendkívül jobb ember. Mikor Kubelik 1900-ban (március 30-án) vidéki körútján hangversenyezett, a pékmester elment a koncertjére. Úgy fellelkesült, akár Liszt Párizsban Paganini hangversenyén. Elhatározta, hogy török-szakad, megtanul hegedülni. Keresztkomájától kezdett tanulni, aki előbb katonabandista, majd városi muzsikus volt. Naphosszat állandóan hegedült, még a kenyerek bevetéséről is megfélekedezett hangszere mellett. Felesége, mikor Jancsival áldott állapotban volt, többször pirongatta őt a sok „cincogásért”. Szorgalmának eredménye az lett, hogy ma ismeri a hegedűliteratúrát, s a Kreutzer-etűdöket eljátssza. Naponta öt-hat órát

most is gyakorol... Mikor Jancsi született, az apa már elég jól hegedült.”

Papp Viktor említi, hogy apa és fia tagjai voltak a Szabadkai Filharmóniának, egymás mellett játszották a második hegedű szólamát. A fiú édesapját szintén Jánosnak, édesanyját Hoffmann Máriának hívták. Gyermekekük, Nagy János Rihárd Szabadkán, a mai Marko Oreškovič utca 33. számú házában született. Ő volt a legidősebb a pék öt gyermeke közül.

„Édesanyja teherben létekor elesett, Jancsi sántán jött a világra. Ilyen is maradt. Rendkívül nagy, erős, rugalmas kezén hatalmas pirosas anyajegy. Sosem volt beteg. Az utolsó két évben korához képest erős fiúvá nőtt. Szőke volt, kékszemű. A tekintete okos, biztos, rendkívüli. Egész lényét a szeme uralta. Dadogva beszélt, de ha angolra fordította a szót, nem zavarta ez a nyelvhiba. Különös rejtély. Önmagától, nyelvtanból pár hónap alatt tanulta meg az angol nyelvet úgy, hogy folyékonyan beszélt az angol misszió tisztjeivel. Egy kicsit franciául és németül is tudott, szerbiül jól. Nagyon szerette a görög betűket és szavakat. Ha tehette, olvastatott magának görögből, pedig egy szót sem értett belőle. A fent említett, rendkívül nagy kezének köszönhetően a hegedűn a legnehezebb, a legtágabb fogásokat is könnyen elérte. Számára az úgynevezett Paganini-féle négy oktávós fogás sem okozott különösebb gondot.

Jancsinak abszolút hallása volt, s a zene iránti vonzalma korán megmutatkozott. Első zetanára az édesapja volt, majd a keresztapja, Heinrich Richárd vette át a tanítását. Apja ezután beíratta a szabadkai zeneiskolába, ahol Lányi Ernő, az intézmény igazgatója az ingyenes tanulók közé sorolta. Nagy szerencséjére 1913-ban Szabadkára került Rados Dezső, a budapesti zeneakadémia frissen végzett növendéke. Nagy Jancsiban azonnal felismerte a rendkívüli tehetséget. Két hétig tanította csak a többiekkel együtt, azután maga mellé vette, s állandóan foglalkozott vele. Az eredmény nem maradt el: Jancsi egy

1907 márc 8/7	1907 márc 10.	1907 márc 9.	János Rihárd fiú r. Szabk.	Nagy János sütő mester Hoffmann Mária Szabadka III. 190.	r. Szabk. 27	r. Szabk. 28
---------------------	---------------------	--------------------	----------------------------------	---	--------------	--------------

év alatt elsajátította az első három fekvésben való játszást, és 1914. április 4-én óriási sikert aratott Bloch 1. Magyar Ábránd című művének előadásával. Lányi Ernő kísérte és Jancsi ekkor még olyan kicsi volt, hogy a zongora tetejére állították, hogy mindenki láthassa. Ezzel indult el koncertező karrierje.”

Pekár Tibor említi, hogy Pavle Bačić – aki 1957. március 8. és május 10. között több részes folytatásban ismertette a Subotičke novine olvasóival a tragikus körülmények között elhunyt fiú életének történetét –, egy jóval korábbi, Palicson történt fellépéshez kapcsolja az akkor öt éves Nagy Jancsi első szereplését (Slomljena violina – Subotičke novine, 1957. március 8.). Jancsi 1914 novemberében, 1915 május 8-án és augusztus 7-én lépett fel a zeneiskolások hangversenyén. 1915 december 12-én a Szabadkai Úrilányok Egyesülete által rendezett, jótékonysági hangversenyen játszott a Wieniawski Obertass (Op. 19 Nr. 1.) mazurkáját. A 9 éves fiúcska 1916. január 22-én a zeneiskolások koncertjén szerepelt, decemberben pedig Viotti 22. hegedűversenyével aratott nagy sikert.

Bačić beszámol Nagy János Jan Kubelikkal való találkozásáról is, amelyre 1915-ben került sor, a világhírű hegedűművész zágrábi fellépését megelőző napon. Ezen a vasárnapon Kubelik tiszteletére hangversenyt rendeztek a szabadkai zeneiskolában, amelyen Rados Dezsó és Nagy Jancsi is fellépett. Kubelik annyira el volt ragadtatva a kisfiú játéktól, hogy jutalmul egy húszkoronást nyomott a markába. 1917 július 4-én Rados Dezsó elvitte Jancsit Szegedre, hogy bemutassa a zeneiskola igazgatójának, König Péternek, aki így emlékezett a találkozásra:

„A nagy vakációban keresett fel szabadkai kollégám a kisfiúval, jól emlékszem, délelőtt volt. Akkor én nem értem rá, és megkértem, jöjjön el délután, akkorra összehoztam néhány zeneértőt. Délután újra eljöttek, s a kilencéves Nagy Jancsi kezébe vette hegedűjét. Paganini-darabokat játszott, és mindent kotta nélkül, olyan mesteri technikával, hogy valamennyien elragadtatással gratuláltunk első tanítómesterének, Rados Dezsónak. Nekünk zenész embereknek megvan az a képességünk, hogy a zsenit csírájában fölfedezzük. Nagy Jancsival is így voltunk. Éreztük, tudtuk, hogy rendkívüli tehetséggel állunk szemben. Szegény Nagy Jancsi nagyon szeretett játszani, alig lehetett a hegedűt letétni vele, még az uzsonna varázsa sem hatott rá, amikor kezében volt a hegedűje, pedig az édesapja nagyon szegény ember volt.” (Szeged, 1922. december 7., 4. lap)

A továbbiakban felsoroljuk néhány fellépését, még mielőtt a budapesti zeneakadémiára került. A Szabad Lyceum 1917. december 16-án tartott estjén Mozart egyik szonátájának tételét játszotta, Lányi Ernő közreműködésével. Lévy Endre „Szabadka csodagyereke” című munkájában (7 Nap, 1984. augusztus 31.) szintén ír egy fellépésről, amelyre 1918. január 10-én került sor Huszton. Ekkor Beethoven, Wieniawski, Chopin, Hu-

Nagy János tanárával, Rados Dezsóval

bay, Sarasate, Drdla, Dvořák és Ries műveit adta elő. Március 31-én neki volt a legnagyobb sikere a Zomborba látogató szabadkai művészek közül, de szerepelt Kanizsán, Topolyán és Zentán is. A szabadkai Korzó moziban, 1918. április 5-én egy Spohr-duót adott elő tanárával, Rados Dezsóval, majd április 28-án Waldner József zongorakíséretével lépett fel. 1920. január 24-én Lányi Ernő kísérte zongorán. A Nemzeti Szállóban, október 7-én adott hangversenyén Mozart: Menüett, Gossec: Gavotte, Schubert: Méhecske című műve szerepelt műsorán, Wodecky Carmen zongorakíséretével. Utána Bériot Duett-jét adta elő egykori tanárával, Heinrich Richárddal, végül pedig Beethoven Trió-ja (Op. 25) hangzott el Nagy Jancsi (hegedű), Heinrich Richárd (brácsa) és Fellinghauer F. (fuvola) előadásában.

Szeretett volna bekerülni a budapesti zeneakadémiára, de szüksége lett volna egy jobb hangszerre. A Városi Tanácstól 600 koronát kapott, hogy mesterhegedűt vehessen. Tanulmányainak folytatására ezen kívül megszavaztak 4000 koronát, és kapott nyaralási lehetőséget is: négy hetet tölthetett Balatonszabadiban, a Zsófia Gyermekszanatóriumban. Papp Viktor a következőket írja: „Kiűtött a háború. Apja és tanárai bevonultak katonának. De azért a tanítás folyt. Mikor Radost szolgáltra Budapestre helyezték át (1918-ban), magával hozta a fiút, s mint katona is folyton oktatta. Mikor pedig

Szombathelyre költözött, átadta a gyermeket jó barátjának, Koncz Jánosnak, a kitűnő hegedűművésznek. Ezalatt az édesanyja meglátogatta a fiát, s mert nem volt megelégedve a gyermek elhelyezésével, hazavitte. Egy évet töltött otthon, hegedülés és oktatás nélkül. Mire azonban Rados visszakerült a fővárosba, a gyermek a Zeneművészeti Főiskola növendéke lett, akiről Kemény Rezső tanár jóságosan gondoskodott, s tanítását is vállalta.”

1920 júniusában történt ugyanis, hogy a hegedűvizsga után Kemény megpillantott a folyosón egy szegényes külsejű fiút, kopott hegedűtokkal a kezében. Egy férfi volt vele, aki mondta Keménynek, hogy szeretné beírtni a fiút. Kemény azt válaszolta, hogy jöjjenek szeptemberben, akkor lesznek a felvételi vizsgák. De aztán meg gondolta magát, és két kollégájával, Szerémivel és Mambrinyivel együtt meghallgatta a fiút, aki néhány etűdöt és Tartini „Ördögtrillá”-ját játszotta. Megbeszélték, hogy szeptemberben jelentkezzen Keménynél, de a fiú csak novemberben jelent meg. Elpanaszolta, hogy mostoha körülmények között lakik Hűvösvölgyben, ismerősöknél. Innen gyalogolt be rongyos cipőben a Zeneakadémiára. Kemény keresett neki egy jobb lakást, és elkezdődött a tanulás. 1921. január 21-én, első zeneakadémiai fellépésekor hatalmas sikert aratott. Erről Papp Viktor a következőket írta:

„A Zeneművészeti Főiskola harmadik nyilvános hangversenyének művészi szenzációja volt. Egy szabadkai pékmester tizenhárom éves fia, Nagy János úgy játszotta Paganini hegedűversenyét, hogy Mozart szavaival mi is bizalommal mondhatjuk rá: »Erről a fiúról még sokat fog beszélni a világ.« Végre évek óta egy növendék, aki felé várakozó figyelemmel fordulhatunk. Abszolút muzikalitás, lendület, szív, erő, nemes tónus árad hegedűjéből. Csodagyermek, de a jó értelemben.”

A hangversenyről a Pesti Napló 1921. január 23-iki száma is beszámolt: „A Zeneakadémia hangversenytermében pénteken este egy szőke, matrózhús kis fiú eljátszotta Paganini első hegedűversenyét, a közönség extázisban tapsolt a kis művész játékának, és egyhangú volt a vélemény, hogy új csodagyerek tűnt fel a hangversenydobogón.”

Amikor a cikk írója másnap felkereste a fiút, megtudta, hogy „három és fél éves korában az apja valami kis cigányfiút engedett be a lakásba, akitől Jani megtanulta, hogyan kell fogni a hegedűt és a vonót. Ötéves korában apja elvitte Lányi igazgató úrhoz, akinél Rados Dezső tanár úr komolyan kezelésbe vette Janikát. Kilencéves korában már Paganini-darabokat játszott. Szabadkán tudták róla, hogy tehetséges, mert a város Cremonából hozatott egy hegedűt, és azt neki ajándékozta. A tegnapi hangversenyen is azon játszott. A kommunizmus alatt Budapestre hozta az apja, és ismerősökhöz adta kosztba és kvártélyba. Itt azonban nem jó dolga volt, gyakorolni nem engedték, fát hordattak vele,

A Györi Hangversenyrendező Társaság

VIII. évadja

1921. évi november hó 29-én esti 8 órakor,
a Lloyd nagytermében

NAGY JANI

hegedűművész közreműködésével rendezett
első hangversenyének műsora.

- I. Mendelssohn. Hegedűverseny.
- II. a) Haendel—Hubay. Larghetto.
b) Tor Aulin Gavotte — Musette.
- III. a) Chopin—Sarasate. Nocturno.
b) Schubert. L' Abeille.
- IV. Paganini. Hegedűverseny D-dur.

Zongorán kísér: Tarnay Alajos zeneművészeti
főiskolai tanár.

Műsor ára 3 korona.

elészorol: ucc: műnyvotomók. 2896/1921.

és sokszor sorba kellett állnia krumpliért, fáért, cukorért... Azt mondja, hogy naponta négy-öt óra hosszat gyakorol, szabad idejében pedig Verne-könyveket olvas, de szeret azért játszani is. Különösen kis kockákból szert házakat építeni.”

Kemény Rezső szerint „temperamentuma teljesen egyéni, és a vakmerősége, amellyel a legnehezebb feladatokat megoldja, egyenesen csodálatos. Remek technikáján kívül igazi művész lelke van benne, és én boldog vagyok, hogy a szívet fel tudtam benne ébreszteni.”

Radosnak igen rosszul esett, hogy Kemény kizárólag saját pedagógiai munkája eredményének tulajdonította Nagy Jancsi sikerét, és szabadkai tanárainak a nevét még csak meg sem említette. Pedig hat évig tanult nála a fiú, sőt Budapestre is magával vitte, majd Koncz Jánosnak adta át – tudjuk meg Radostól –, s csak azután került Keményhez, aki mindössze három hónapja tanítja, s mégis teljesen kisajátította magának. Az igazi érdem nem is az enyém – nyilatkozta Rados –, hanem Lányi Ernőé, aki elsőként fedezte fel és karolta fel Nagy Jancsit. Sokat foglalkozott vele, zeneelméletre és összhangzattanra tanította, és gyakran kamarazenéltek együtt. Három évvel korábban például Beethoven egyik igényes szonátáját játszották a Topolyán megtartott közös hangversenyükön. Lányi kijelentette, hogy helyesnek találná, ha Jancsi egy egészségesebb környezetben, mondjuk Berlinben folytatná tanulmányait, Fischer vagy Flesch osztályában.

Papp Viktort írja: „Nem hiszem, hogy egyedül álljak, amikor azt mondom, hogy Jancsi a pódiumon nemcsak

a neve szerint, de valójában is Nagy János volt. Itt élt csak igazán. Az a biztosság, gondosság, ízlés, és hevület, amivel nekifeküdt hegedűjének, egyszerre megragadta az embert. Szuggesztív erő áradt vonójából. Ez volt a legnagyobb kvalitása. Ezt nem lehet tanítani, eltanulni. Ez van, vagy nincs. És csak művészen van meg. Tisztult, nemes hangjainak fénye elkápráztatott, meleg simasága megejtett minket. Akár Vieuxtemps E-dúr koncertjét, akár Csajkovszkijét, akár Paganini műveit játszotta: Nagy János volt.”

A budapesti Uránia Színház 1921. november 27-én tartott matinéján Chopin egyik Nocturne-jét és Paganini La Campanella című művét játszotta, Tarnay Alajos kíséretével. 29-én Győrben, a Lloyd nagytermében adott hangversenyén műsora a következő volt: Mendelssohn: Hegedűverseny, Händel-Hubay: Larghetto, Tor Aulin: Gavotte és Musette, Chopin-Sarasate: Nocturne, Schubert: Méhecske, Paganini: D-dúr hegedűverseny.

Tarnay Alajos zeneakadémiai tanárral való ismeretése – aki anyagilag is támogatta Jancsit – még Szabadkán kezdődött. *„Az a kedves, meleg barátságféle viszony fejlődött ki közöttük, amelybe mindnyájan beleestünk, akik a fiúval bensőségebben foglalkoztunk”* – írja Papp Viktor.

1921. december 21-én zenekari kísérettel játszotta Paganini D-dúr hegedűversenyét. Erre az alkalomra egy Guadagnini-hegedűt és egy értékes vonót kapott kölcsön. Amint a sajtó hírül adta, később kapott egy Reményi Mihály által készített hegedűt. A „8 órai újság” 1922. június 11-i számában olvashatjuk: *„Tegnap tartották meg a Zeneművészeti Főiskolán Reményi Mihály saját készítményű hangversenyhegedűjéért folyó versenyt. A Zeneművészeti Főiskola tanáraiból álló jury a hegedűt egyhangúlag Nagy Jánosnak, Kemény tanár kitűnő növendékének ítélte, ki azt Paganini E-dúr Capricciójának és a Campanellának tüneményes előadásával érdemelte ki. Nagy Jánosnak ez a mai bravúros előadása még inkább meggyőzött mindenkit, hogy vele egy talán még sohasem látott csodálatos hegedűskarrier veszi kezdetét.”*

A kis csodagyerekre felfigyeltek a felsőbb körök is. Meghívásokat kapott. De jól feltalálta magát az előkelőségek között is, hiszen több nyelven beszélt, és könnyen barátkozott bárkivel. A Pesti Napló 1921. február 1-i száma arról tudósított, hogy a 12 éves fiúcska gróf Zichy palotájában hegedült, ahol jelen volt gróf Apponyi Albert is. Jancsi a következőket írta erről a fellépésről:

„Kedves Szüleim!

Amióta nem írtam haza, sok minden történt. Sok arisztokratánál voltam. Január 31-én egy olyan társaságban voltam, hogy nem tudom, mikor fogok ismét hasonlóan lenni. Gróf Zichy Jánoséknál voltam a zongoratanárommal, ahol Paganini-koncertet adtunk. Ott volt Windischgrätz hercegnő, Apponyi Albert a feleségé-

vel, Hadik grófnő, Almássy grófnő, és ami a legfőbb, a pápai nuncius is. Magyarul nem tud, de én németül beszéltem vele (Papp Viktor szerint Lányi Szabadkán mindig németül beszélt Jancsihoz). Ki akart vinni Rómába, a pápának bemutatni, de én mondtam neki, nekem még sokat kell tanulnom. Mindenkiel kezet fogtam és beszéltem. Ma Hadikékhöz megyek hegedülni. Még egyszer el fogok menni Zichyékhez, hogy bemutassanak Horthynak. 6-án megyek Wahl Oszkárékhöz (líkőrgyáros, Zwack Péter nagyapja), ahonnan autó jön értem, 7-én pedig Orosdy báróékhöz megyek, ahol jelen lesz József főherceg is.”

Papp Viktor több jó tulajdonságát is említi. Írja, hogy amikor Pejacsevics grófné – aki elragadtatással hallgatta a fiú játékát – megkérdezte tőle, miben segíthetne neki, azt válaszolta: *„Nekem most nincs szükségem semmire, hanem arra kérem, segítse helyette barátomat, Szerdahelyit, ő jobban rá van szorulva.”*

Kiváló emlékezőtehetsége volt, gyorsan tanult kívülről. Nagyon szeretett transzponálni. A tanult műveket el tudta játszani más hangnemekben is.

A tragédia

Jancsit már gyermekkorában érdekelték az órák, az autók, a titokzatos szerkezetek. A Zeneakadémián Kemény Rezső szorgalmasan foglalkozott vele, és a fiú akár napi hét órát is képes volt gyakorolni, hogy az előadott művek tökéletesen szólaljanak meg. Két évig még Szabadkára sem volt szabad hazautaznia, ugyanis tanára elhatározta, európai turnéra viszi, hogy megismerje a világ a kis csodahegedűst. Mivel Jancsi nem utazhatott, legkedvesebb testvére, Karcsi és édesapja jött el hozzá Budapestre. 1922 augusztusában elkészült az útlevél, és már készültek útnak indulni.

Évekkel később, 1930 decemberében a szabadkai Napló munkatársa felkereste Jancsi szüleit Dulics utcai házukban, akik elmesélték neki a fiú egész életét. Az édesapa elmondta: „A kommün alatt került először Pestre, Koncz János hegedűművész-tanár növendéke volt, de pár hónap múlva a vörösök bezárták az Akadémiát és Jancsit hazahoztam. A kommün után Lányi Ernő vitte fel Budapestre Jancsit, és Viktor fiánál helyezte el ideiglenesen. Egy hónapot lakott Lányi Viktornál, a neves zeneszerzőnél. Bemutatták Jancsit Kemény Rezső zeneakadémiai tanárnak, aki azonnal a legnagyobb lelkesedéssel vállalta zenei nevelését... Két év alatt rengeteget tanult Kemény tanár keze alatt, Hubay Jenő is fölfigyelt a gyerekekre, és sokban irányította kiképzését, de Tarnay Alajos zongoraművész vette pártfogásába: ő mutatta be a fiút az előkelő köröknek, és anyagi támogatáshoz is juttatta szegényt.”

1922 decemberében édesapja azért jött Budapestre, hogy hangversenykörútja előtt elbúcsúzzon tőle. Boldog órákat töltöttek együtt, Jancsi áthegedülte a fél éjszakát, édesapja büszkén hallgatta. Az apa évekkel később a következőket mesélte erről, a szabadkai Napló

újságírójának: „Ha akkor nem megyek fel hozzá látogatóba, még ma is élne, szegény... 1922 december negyedikén sétálni mentünk. Délfelé járt már az idő, amikor a Múzeum körúton jártunk, a Fiumei kávéház előtt. Jancsi nemrég kapott egy pompás svájci órát ajándékba egyik tisztelőjétől (megjegyzés: Rados Dezsőtől). Szerencsétlenségére meglátta az utca túloldalán a Műegyetem pontos óráját, és össze akarta egyeztetni a magáéval. Elővette zsebóráját, kiszakította kezét a kezemből, és hirtelen a túlsó oldal felé tartott... Egy kettős villamoskocsi robogott elém. Jancsi eltűnt a szemem elől. Amikor aztán a villamoskocsi elment, Jancsi már a sárban feküdt előttem, halálra vált arccal, élettelenül. Idegenek segítségével egy másik magánautóba emeltük az alélt gyermeket... Csak harmadnapra tudódott ki, hogy az elmenekült autó tulajdonosa Kardos Lajos, amerikai milliomos és vállalkozó volt... Azt mondták, hogy a fiam volt a hibás... Nem kaptam kártérítést az amerikai milliomostól... A Zeneakadémia temettette el, december hetedikén (pontosabban kilencedikén) volt a temetése.”

Az újságokban egymásnak ellentmondó híradások jelentek meg a baleset körülményeiről. Az újságírók mindenkit kikérdeztek. Felkeresték a Reitfeld-családot is a Vörösmarty utca 11/b szám alatt, akiknél a fiú élete utolsó két évében lakott. Az Újság december 7-i száma szerint a nyolcüléses Mercedesben a gázoláskor – legalábbis a sofőr elmondása szerint – csak Bódis István, a sofőr ült, aki „...egy konfliktusnak akart kitérni, és csak az utolsó pillanatban vette észre, hogy a kocsiúton egy gyerek áll az autó előtt. A szerencsétlenséget el akarta kerülni, és a járda felé fordította a kormányt. Nagy János azonban úgy látszik, megijedt, ide-oda ugrált, és elesett. Az autó hátsó kereke elkapta, a sárhányó beleakadt, és a kocsni három lépést magával hurcolta a kis fiút. Bódis

azonnal leszállt, felkapta Nagy János véres testét, és bevitte a Rókus-kórházba.” Miután meghallgattak 12 tanút, a rendőrség a sofőrt gondatlanságból elkövetett, halált okozó, súlyos testi sértés miatt őrizetbe vette, de másnap elengedte.

Pavle Bačić utána járt, hogy mi lett a gázoló autó tulajdonosával. Megtudta, hogy Louis Kardos késznek mutatkozott bizonyos kártérítés megfizetésére, amennyiben arra az apa igényt tart. Az apa erre azt válaszolta, hogy fia elvesztése pénzzel nem pótolható. Kemény Rezső ekkor megbízta Zsembery István ügyvédet, hogy járjon közben. Telt-múlt az idő. Kardos felkínált 200.000

*Az Orsz. M. Kir. Zeneművészeti Főiskola növendékei
korán elhunyt társuk emlékére*

1924. február 15-én (péntek) d. u. 1/2 órakor a Főiskola nagytermében

Nagy János emlékünnepelet

rendeznek, melynek jóvedelméből kedves társuk sírját emlékkövel óhajtják megjelölni.

Nagy János a köztudatban, mint páratlan magyar tehetség maradt fenn. Mi, társai azonfölül egy arany szívű kedves pályatársat veszítettünk el, akinek kora sírjához nemcsak mi, de a jövő nemzedék is azzal az érzéssel járulhat, hogy onnan a szeretet és a tiszta művészet iránti rajongást hozhatja magával.

Az Orsz. M. Kir. Zeneművészeti Főiskola növendékei.

Jegyek kaphatók Rózsavölgyi és Farsa zeneműkereskedésében (IV., Szerviz-tér 5.) és a Zeneműv. Főiskola portásánál (VI., Liszt Ferenc-tér 12.)

GÜTTMANN BENEDEK BUDAPEST.

koronát, ami végül a pénzromlás következtében már csak 25 dollárt ért, mire Kemény másik ügyvédhez fordult. Végül az ügy azzal zárult, hogy az apa nem kapott egyetlen fillért sem.

Temetéséről beszámolt valamennyi fővárosi lap. A Pesti Hírlap december 10-i száma megírta, hogy „...a fehérszalagos koszorúkkal borított ravatalt körülállták a Zeneakadémia növendékei, a hazai zeneélet gyászolói, s nagy számmal a menekült szabadkaiak, hogy búcsúzzanak nagynevű fiatal honfitársuktól. A koporsó mellett az apa, Nagy János szabadkai pékmester, a közeli rokonság, és a Zeneművészeti Főiskola tanári kara foglalt helyet Hubay Jenő, Dohnányi Ernő, Kemény Rezső, Tarnay Alajos és Bartók Béla vezetésével. Az Operaház kórusának gyászdala után Kudela Géza Vilmos szabadkai plébános beszentelte a koporsót. A szertartás után a sírnál Gertler Endre zeneakadémiai növendék

meghatott búcsúzószavakat mondott, s azután örök nyugalomra helyezték a tragikus véget ért kis művészt.”

1924. február 25-én emlékhangverseny tartottak a zeneakadémisták, hogy a bevételből síremlék készülhessen elhunyt társuknak. Nagy János olyan ígérete volt a magyar hegedűjátéknak, amilyen csak ritkán mutatkozik a zenetörténet folyamán. Szép gesztus volt a 15 éves Yehudi Menuhintól – aki 1930. október 28-án a Pesti Vigadóban lépett fel – hogy másnap, a Zeneakadémia tanárai és növendé-

kei kíséretében ő is ellátogatott a Kerepesi úti temetőbe, a 15 évet élt Nagy Jancsi sírjához. A zeneakadémiai tanárok és növendékek Mindenszentek napján még évekig kijártak hozzá. Sírján ez a felirat állt: Reménységünk voltál, emlékünks maradsz.

Közreadta Rakos Miklós

ALBA REGIA
SZIMFONIKUS ZENEKAR

PRÓBAJÁTÉK AZ ALBA REGIA SZIMFONIKUS ZENEKARNÁL

A székesfehérvári Alba Regia Szimfonikus Zenekar 2015 óta önálló intézményként működik a város zenei életének gazdagítása érdekében. A szervezet kezdetekben harmad státuszban foglalkoztathatta a zenészeket, azonban az előadások számának és a művészi igényességnek a növekedése indokoltá tette az álláshelyek fokozatos bővítését. Így idén májusban már teljes állásokat hirdethet meg zenekarunk. Ennek oka az is, hogy a zenekar 2020-ra újabb mérföldkőhöz ér, mivel – reményeink szerint – kiemelt minősítést szerez a kamara-szimfonikus zenekar kategóriában. Ezzel egyidejűleg újabb pozíciók betöltésére lesz lehetőség.

Az együttes tehát idén májusban próbajátékot hirdet az alábbi állásokra:

hegedű tutti
brácsa szólamvezető
nagybőgő tutti
I. szóló fuvola
II. fuvola váltó piccolo kötelezettséggel
I. szóló oboa
I. szóló klarinét
I. szóló fagott
I. szóló trombita
ütő timpani kötelezettséggel

A jelentkezés feltételei, kiírások és kották megtalálhatók a zenekar honlapján: www.arso.hu

A próbajáték tervezett időpontja: 2019. május 15-16.

A próbajáték helyszíne: Az Alba Regia Szimfonikus Zenekar próbaterme (8000 Székesfehérvár, Szabadságharcos út 59.)

További információ: Czirbus-Varga Andrea
+36-70-5140-485
pr@arso.hu
Alba Regia Szimfonikus Zenekar
www.arso.hu
www.facebook.com/ARSzimfonikusok